

Arrest

nr. 288 619 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. JASPAERT *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 januari 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 januari 2016 om internationale bescherming. Op 31 augustus 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 9 juli 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 23 juli 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 10 maart 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Op 23 augustus 2021 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 3 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U diende op 11 januari 2016 een eerste verzoek in om internationale bescherming. U verklaarde een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse etnie te zijn. U verklaarde uw hele leven in het dorp Qole Mullah Abu Bakr in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak te hebben gewoond. U werkte als kleermaker in de bazaar van Jalrez. Op een gegeven moment wilden de taliban kort bij uw dorp een controlepost installeren. Uw vader en andere leden van uw familie verzetten zich daartegen. Uw oom werd vermoord omwille van zijn verzet tegen deze controlepost. Hierna, in 1392 (2013/2014), begon uw vader voor de Afghaanse lokale politie (ALP) te werken. Uw vader werd opgepakt door de taliban en zat enkele dagen vast. Met behulp van de dorpsoudsten geraakte hij terug vrij. Bij een aanval van de taliban op verschillende checkposts in Jalrez in 1394 (2015/2016) geraakte uw vader vermist. Uzelf was op dat moment in de bazaar van Jalrez en nam de wapens op om Jalrez tegen de taliban te beschermen. De nacht nadien kwamen de taliban bij u thuis langs om u te arresteren. Zij beschuldigden u ervan een spion te zijn omdat u familie hebt bij de ALP en in Europa. U was niet thuis want u was nog steeds de bazaar van Jalrez aan het beschermen. Uw moeder raadde u aan om enige tijd in een andere regio te gaan verblijven. U ging terug naar de bazaar en kwam uw worsteltrainer, M(...) P(...), tegen die u zei dat u op een lijst stond van mensen die gezocht werden door de taliban. U verliet daarom Afghanistan in juli 2015.

Op 31 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De reden hiervoor was dat u geen zicht bood op uw reële verblijfplaatsen. Uit uw facebookaccounts bleek immers dat u in Kabul had verbleven en er over een netwerk beschikt. Aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw recente herkomst uit Jalrez, werd er ook geen geloof gehecht aan het daarmee verbonden vluchtverhaal. Deze beslissing werd op 9 juli 2019 met arrest 223 810 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Op 23 juli 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U hield vol dat u steeds in Jalrez had verbleven. U gaf wel toe dat u regelmatig naar Kabul ging voor uw winkel. U verklaarde dat uw vader na uw gehoor in het kader van uw eerste verzoek dood werd teruggevonden. Hij werd door de taliban vermoord omwille van het conflict dat u had veroorzaakt. U verklaarde ook dat u eigenlijk in 2014 religieus huwde met M(...) B(...), maar dat dit niet genoteerd werd tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw eerste verzoek omdat de tolk Pashtoe sprak. U stelde de taliban en andere vijanden te vrezen, met name politieke partijen. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: drie schoolrapporten (originelen), uw taskara (kopie), de eerste pagina van het Brits paspoort van uw broer (kopie), de eerste pagina van het Afghaans paspoort van uw broer (kopie), de taxivergunning van uw broer (kopie) en foto's in Jalrez (kopies).

Op 10 maart 2020 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk bij ontstentenis van nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U ging niet in beroep tegen deze beslissing maar bleef wel in België.

Op 23 augustus 2021 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van dit verzoek legde u op 12 oktober 2021 een ‘verklaring volgend verzoek’ af bij de DVZ. U stelt dat uw huis in 2020, u weet niet meer in welke maand, tijdens gevechten in uw herkomstregio Jalrez, werd afgebrand door de taliban omdat uw vader voor de ALP werkte. Tijdens deze gevechten vluchtte uw familie naar een tante in een ander dorp. Na de gevechten mocht iedereen van de taliban terugkeren. Na de terugkeer werd uw jongere broer, A(...), door de taliban meegenomen. Na een week werd hij op voorspraak van de dorpsouderen weer vrijgelaten. Hierna verhuisde uw familie naar de wijk Koht-e Sangi van de stad Kabul. De taliban heeft de macht overgenomen in heel Afghanistan en de taliban uit uw herkomstregio kent u. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zal doden omwille van het werk van uw vader en het feit dat hem hielp bij zijn werk. U legt geen stukken neer ter ondersteuning van uw derde verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw recente verblijf in Jalrez en bijgevolg evenmin aan uw asielaanvraag dat zich daar zou hebben afgespeeld in die periode. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

In uw tweede verzoek bleef u echter volhouden dat u in uw eerste verzoek de waarheid had verteld, zonder evenwel enig element aan te brengen dat een nieuw licht wierp op de beoordeling van uw eerste verzoek. Sterker nog, enkele van de bijkomende verklaringen die u in uw tweede verzoek aflegde en die feiten betroffen die tot uw eerste verzoek behoorden, bleken het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen nog te versterken. Zo stelde u dat uw vader in 2018 werd gedood door de taliban omwille van wat u had gedaan (verklaring volgend verzoek, 12 februari 2020, punt 16) terwijl u daar tijdens de terechtzitting bij de RvV op 3 mei 2019 niets over vermeldde (zie arrest nr. 223 810 van 9 juli 2019). Ook verklaarde u dat u sinds 2014 religieus gehuwd was in Jalrez terwijl u voordien ontkend had te zijn gehuwd (zie beslissing 16/10746 Z). Uw algemene geloofwaardigheid werd dan ook nog verder aangetast.

Ook in uw huidig verzoek is er geen enkel element in uw dossier voorhanden dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van uw herkomst van uw vorige verzoeken. U blijft daarentegen simpelweg volharden in het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet door te herhalen dat u vreest door de taliban, die nu de macht hebben in heel Afghanistan, te worden gedood omdat uw vader voor de ALP werkte en omdat u hem bij zijn werk hielp (verklaring volgend verzoek, 12 oktober 2021, punt 19). Hier kan niet voldoende worden beklemtoond dat uit het fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw recente herkomst en verblijfplaatsen, dat werd vastgesteld in uw eerste verzoek en bleef bestaan in uw tweede verzoek, volgde dat geen geloof kon worden gehecht aan dit relaas. Gezien geen geloof werd gehecht aan uw bewering dat u in de periode van de ingeroepen vervolgingsfeiten in Jalrez verbleef, verviel de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten eveneens. Het herhalen dat de taliban u nu na de machtsovername om diezelfde redenen zal vervolgen heeft dus geen enkele toegevoegde waarde.

Waar u heden de blote bewering aanbrengt dat uw familiehuis in Jalrez ergens in 2020 werd afgebrand door de taliban omwille van de activiteiten van uw vader voor de ALP en stelt dat uw jongere broer, A(...), in die periode een week werd vastgehouden door de taliban in Jalrez vooraleer hij werd vrijgelaten (verklaring volgend verzoek, 12 oktober 2021, punten 13, 16), moet worden vastgesteld dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Weliswaar wordt op zich niet betwist dat u in Jalrez zou zijn geboren of daar ooit heeft verbleven. Waar u echter argumenteert dat de familiale woning daar werd afgebrand omwille van het feit dat uw vader bij de ALP was en dat uw broer om die reden ook kortstondig werd vastgehouden door de taliban kan het CGVS slechts vaststellen dat u het door uw gebrek aan medewerking bewust onmogelijk maakt om de geloofwaardigheid daarvan te beoordelen. U blijft deze gebeurtenissen immers kaderen in het ongeloofwaardige asielrelaas waarin u nu al drie verzoeken lang volhardt. Overigens komt het volstrekt ongeloofwaardig over dat u zich, net als u zich gaat aanbieden om uw verklaring volgend verzoek af te leggen, niet eens meer zou kunnen herinneren in welke maand in 2020 deze gebeurtenis plaatsvond. Het is echter uw verantwoordelijkheid als verzoeker om internationale bescherming uw volle medewerking te verlenen aan het vaststellen van de reële situatie. Het is niet aan het CGVS om te speculeren welke elementen van uw relaas ondanks alle onwaarheden hypothetisch nog waar zouden kunnen zijn en op die manier een nieuwe realiteit te construeren. Evenwel kan worden opgemerkt dat zelfs in de loutere hypothese dat deze laatste gebeurtenis waar zou zijn, daaruit niet volgt dat de taliban u zou viseren. Zo zouden de taliban uw broer na korte tijd weer vrijgelaten hebben zodat uit niets blijkt dat zij niet-betrokken familieleden nog zouden viseren.

Hetzelfde geldt voor uw bewering dat uw vader voor de ALP zou hebben gewerkt. Zelfs al zou hieraan geloof gehecht kunnen worden, dan nog kan hieruit geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid. Zelf heeft u nooit aannemelijk gemaakt dat u bij de beweerde activiteiten van uw vader betrokken was. U brengt geen enkel ander geloofwaardig element aan dat erop wijst dat u, omwille van het werk dat uw vader jaren geleden zou hebben gedaan, in het vizier van de taliban zou komen.

U haalt geen andere elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat evenzeer na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel

niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging *inuncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

“Volgens het CGVS is er geen enkel nieuw element voorhanden in het dossier van verzoeker waardoor hij een ernstige kans zou maken op subsidiaire bescherming, dan wel op asielbescherming.

Dit is niet correct.

Vooreerst dient benadrukt dat de afkomst en identiteit van verzoeker niet ter discussie staat, zodat ook bevestigd in het administratief dossier en de beslissingen van het CGVS:

“Uw taskara kan hoogstens uw identiteit en uw oorspronkelijke herkomst staven.”

Evenzoveel stelt de P.O. in het initieel gehoorverslag van 11 juli 2017 (blz. 32 van 35):

“Ik zie dat u de regio kent en ik geloof dat u van daar bent.”

Artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet verduidelijkt dat de status van de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor vluchtelingenbescherming, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De bestreden beslissing verduidelijkt dat zij bij de motivering van haar beslissing van 4 maart 2022 is uitgegaan van volgende bronnen (stuk 1, blz. 3 en 4):

- EASO Country Guidance: Afghanistan van November 2021;
- EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021;
- EASO Afghanistan Security Situation update van September 2021;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022.

Verzoeker werd daarbij niet gehoord.

Verzoeker is van Tadzjiekse etnie.

“De Tadzjiekse minderheid heeft zich het meest vijandig opgesteld tegenover een terugkeer van Taliban-milities aan de macht, zoals blijkt uit het anti-Talibanverzet van gemeenschappen in de Panjshir-vallei. De president van Tadzjikistan, Emomali Rahmon, heeft een standpunt ingenomen dat gericht is op de verdediging van de rechten van de Tadzjiekse minderheid in Afghanistan, meer om zijn interne consensus te herformuleren dan om enige reële mogelijkheid te hebben de Afgaanse politiek te beïnvloeden. Dit heeft echter geleid tot toenadering tot Iran in een poging om de Taliban onder druk te zetten om concessies te doen op het gebied van de participatie en de rechten van minderheden.”

(<https://elementen.news/2022/01/10/afghanistan-de-minderheden/> - stuk 9).

De “UNHCR Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan” van February 2022 verduidelijkt (stuk 7):

“The formal justice system is not currently functioning, while a number of reports indicate that the Taliban intends to apply corporal punishments and the death penalty as part of the imposition of Sharia law.

(...)

The extent to which the Taliban intends to respect the rights of ethnic and religious minorities in Afghanistan is also unclear for the time being.”

De UNHCR is dan ook duidelijk in haar advies van Februari 2022 (stuk 7):

“UNHCR calls on asylum States to ensure that Afghans whose claim for international protection was rejected prior to the takeover of Afghanistan by the Taliban are able to lodge a fresh or subsequent claim, on the basis that the current situation in Afghanistan amounts to changed circumstances that may give rise to a need for international protection as refugees or otherwise.”

Het is evident dat een ernstige nieuwe aanvraag in het licht van deze fundamenteel ernstige nieuwe elementen (nl. overname door Taliban) tot een ernstig nieuw onderzoek, inclusief gehoor van de verzoeker, alsook inclusief nazicht van de meest actueel beschikbare bronnen noopt.

Evenwel baseert het CGVS zich slechts op verslagen van de periode juni 2021 tot januari 2022 terwijl er aldus reeds verslagen van februari 2022 en manifest nieuwe informatie uit maart 2022 beschikbaar was op het moment van de beslissing.

De eigen website van het CGVS verduidelijkt inzake het recentste EASO COI REPORT van 7 januari 2022 (stuk 6):

“The report does not cover events after 8 December 2021.

(...)

Gelet op de huidige situatie in Afghanistan is de nota over het beleid met betrekking tot dit land verouderd.” Zo profiteert de Taliban in Afghanistan van het momentum dat het Westen enkel aandacht heeft voor de oorlog in Oekraïne om razzia's te voeren en etnische minderheden te viseren!

De Standaard verduidelijkt (stuk 4)

"Taliban openen 'militair seizoen' met razzia's

Nu de wereld even niet kijkt, trekken talibanstrijders in Afghanistan van deur tot deur, op zoek naar opstandige elementen. Ze viseren daarbij vooral etnische minderheden.

De lente staat voor de deur en in Afghanistan betekent dat traditioneel het begin van het 'militaire seizoen'.

De afgelopen jaren waren het de militanten van de taliban die vanaf dat moment operaties begonnen tegen de Afghaanse overheid. Nu de taliban, waarin voornamelijk etnische Pasjtoen zitten, zelf de macht hebben gegrepen, vrezen ze verzet van de andere etnische groepen.

(...)

De actie is na zes dagen nog steeds aan de gang in meerdere provincies, volgens nieuwszender VOA Pashto. Het is duidelijk dat vooral de noordelijke provincies, waar veel minderheden wonen, én de noordelijke wijken van Kaboel, waar etnische Tajieken wonen, gevisieerd worden."

Dit artikel verscheen aldus in de grootste Belgische kwaliteitskrant op 4 maart 2022 om 03:25 uur (stuk 4), zodat dit verweerder gekend was, of minstens gekend diende te zijn wanneer zij later op de dag – binnen de kantooruren – haar beslissing nam (dewelke ten andere pas op 8 maart 2022 ter kennisgeving werd overgemaakt (stuk 1C)). Het CGVS is ten andere afdoende op de hoogte van het gegeven dat de Taliban "traditioneel" het militair seizoen start in de lente ... actueel de plak zwaaiend in Afghanistan evident zich richtend tegen minderheden die zich hebben verzet tegen de taliban (zoals Tadzjieken). Bovendien berichtte Human Rights Watch reeds over die 'Taliban home searches' op 1 maart 2022 (stuk 5).

Verzoeker is etnisch Tajiek, hetgeen ook reeds bevestigd is door het CGVS.

Op geen enkele wijze wordt met deze informatie ook maar enigszins rekening gehouden door het CGVS. Daar komt bovenop dat verzoeker naast Tajiek evenzoveel maximaal 'verwesterd' is.

Verzoeker werkte alreeds voor zijn vertrek naar Europa (in 2015) als kleermaker in een kledijwinkel en verzoeker leeft intussen reeds ruim 6 jaar in België, waar hij zich volledig kon ontplooiën.

De UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 verduidelijken dat men niet effectief moet bekeerd zijn tot een andere religie om beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Per arrest nr. 181.307 verduidelijkte de RvV dienaangaande reeds in een analoog dossier van een Afghaanse jongeman (stuk 8):

"Hierdoor beticht de Afghaanse gemeenschap en in het bijzonder de Taliban hen van steun aan de regering en de internationale gemeenschap. Dat de Afghaanse jongeman zelf heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat de Taliban hem wel degelijk kan beschouwen als een afvallige."

De RvV meent dat men niet kan twijfelen over het feit dat de Afghaanse bevolking (en intussen effectief de Taliban als Afghaanse overheid) de jongeman als verwesterd kan aanzien en dit potentiële risico's zoals foltering of moord met zich meebrengt. Dit gaat verder dan de vraag of de jongeman zelf zich terug kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden (stuk 8).

Verzoeker is evenzoveel enorm verwesterd in diens zeven jaar dat hij al in België woont. Verzoekers facebook profiel wordt gevoegd onder stuk 10.

Een analoge beslissing dringt zich in deze ten stelligste op, ten eerste zulks in het licht van de nota van UNHCR van februari 2022 waarin wordt verduidelijkt dat "that the Taliban intends to apply corporal punishments and the death penalty as part of the imposition of Sharia law" (stuk 7).

In het licht van de vaststaande etnische achtergrond van verzoeker (Tadzjiek) en diens verwesterd profiel, dringt zich dan ook een bescherming in toepassing van artikel 48/3 Vw. op, minstens een individuele subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 Vw. Zulks kan door de RvV in volle rechtsmacht worden toegekend.

Ondergeschikt dringt zich minstens de verbreking van de bestreden beslissing op, waarbij zich alsdan een ernstig individueel onderzoek aandient, inclusief alle meest recente evoluties in Afghanistan én rekening houdend met het individuele profiel van verzoeker."

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- stuk 4: het artikel *"Taliban openen 'militair seizoen' met razzia's"* uit De Standaard van 4 maart 2022;
- stuk 5: het artikel *"In Afghanistan, Burning Our Past to Protect Our Future. Afghans Destroy Identifying Documents as Taliban Search Homes"* van Human Rights Watch van 1 maart 2022;
- stuk 7: de *"Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022;
- stuk 8: het artikel *"RvV vernietigt asielweigering wegens onvoldoende onderzoek naar risico bij terugkeer van verwesterde Afghaanse jongeman"* van Agentschap Integratie en Inburgering van 23 mei 2017;
- stuk 9: het artikel *"Afghanistan: de minderheden"* van elementen.news van 10 januari 2022;
- stuk 10: Facebookprofiel van verzoeker met diens profielfoto.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 12 januari 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar de nota van Nansen *“Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”* van 18 oktober 2022. Hij wijst erop dat Nansen in dit rapport uitdrukkelijk stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) zijn samenwerkingsplicht schendt met betrekking tot de dossiers van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming. Hij licht toe dat enerzijds Afghaanse verzoekers onvoldoende worden ondersteund en richting gegeven door het stellen van gepaste vragen tijdens een persoonlijk onderhoud en dat anderzijds niet alle Afghaanse verzoekers opnieuw worden gehoord in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming ingediend na de machtsovername door de taliban. Verzoeker wijst er verder op dat Nansen bovendien stelt dat het CGVS niet alle beschikbare middelen gebruikt om relevant bewijs te verzamelen en dat het slechts zeer selectief en onvoldoende transparant de landeninformatie beoordeelt. Verzoeker herhaalt dat hij niet werd gehoord in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming na de machtsovername door de taliban en wijst op hetgeen de Raad oordeelde in zijn arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Verzoeker is van mening dat *in casu* het recht om te worden gehoord werd geschonden en dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben indien hij was gehoord. Hij wijst erop dat hij al in 2015 Afghanistan verliet en sindsdien nooit meer terugkeerde, dat hij dus al bijna acht jaar in het buitenland verblijft, dat hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België op 11 januari 2016 indiende en dus al zeven jaar in België verblijft en dat hij de waarden en normen van de Belgische samenleving heeft overgenomen. Verzoeker verwijst naar de stukken die hij bij zijn aanvullende nota voegt inzake zijn werk en inburgering in België (stukken 5A-7B). Verzoeker betoogt verder dat voornoemde nota van Nansen de bevindingen van het CGVS met betrekking tot het risico dat Afghanen bij terugkeer naar hun land van herkomst lopen omwille van “verwestering” in een ander daglicht plaatst, nuanceert en zelfs tegensprekt. Hij wijst erop dat EUAA in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022 individuen die gepercipieerd worden als verwesterd of die daadwerkelijk verwesterd zijn wel degelijk als risicogroep aanmerkt en dat ook UNHCR in zijn *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 erkent dat personen die de Afghaanse sociale waarden en normen overtreden tot een risicogroep behoren. Hij benadrukt in dit verband het belang van recente en actuele informatie. Verzoeker stelt verder dat er amper cijfers zijn over personen die terugkeren naar Afghanistan vanuit Europa en dat het dus duidelijk is *“dat het CGVS assumpties en vaststellingen doet over zaken waarover internationaal niets gerapporteerd werd”*. Verzoeker verwijst nog naar hetgeen UNHCR aangaande het gebrek aan informatie en onderrapportering over de mensenrechtensituatie in Afghanistan heeft uiteengezet tijdens een intervisie van Nansen op 17 november 2022 en stelt dat de enige informatie die er is betrekking heeft op personen die reeds terugkeerden naar Afghanistan vóór de machtsovername door de taliban. Verzoeker meent dat het CGVS door het gebrek aan informatie onmogelijk kan vaststellen dat hij geen reëel risico zou lopen als hij zou terugkeren naar Afghanistan. Daarbij zouden volgens hem meerdere mensenrechten geschonden worden. Verzoeker wijst er tot slot op dat hij deel uitmaakt van een minderheidsgroep in Afghanistan, namelijk de Tadzjiken, die een ernstig risico loopt, zoals zou blijken uit de informatie waarnaar verzoeker verwijst.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota volgende bijkomende stavingstukken:

- stuk 1: het rapport *“Afghan situation 2021”* van UNHCR, beschikbaar op <https://reporting.unhcr.org/situation-reporting?sitcode=310&year=2021>;
- stuk 2: de powerpointpresentatie *“International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”*, Intervisie Nansen, 17 november 2022;
- stuk 3: het rapport *“Snapshot Report: Afghan Returnees from Turkey and the EU”* van IOM van 2021;
- stuk 4: informatie over Afghanistan op de webpagina getiteld *“Peoples under Threat”* van Minority Rights Group;
- stuk 5A: een aanbevelingsbrief van het interimkantoor Konvert;
- stuk 5B: individuele rekeningen en attesten van tewerkstelling van Konvert;
- stuk 6: certificaten Nederlandse taal;
- stuk 7A: een inburgeringscontract
- stuk 7B: een bewijs van deelname aan inburgeringsmodules.

2.2.2. Op 20 januari 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie

waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022, de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2017, het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en het rapport “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.2.3. Op 26 januari 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij in hoofdzaak repliceert op voormelde aanvullende nota van de verwerende partij en daarnaast enkele bijkomende stavingstukken voegt.

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

De Raad stelt vast dat verzoeker middels voormelde aanvullende nota in essentie wenst te repliceren op de analyse van de verwerende partij in haar aanvullende nota neergelegd op 20 januari 2023 en dat hij daarbij verwijst naar de argumentatie uiteengezet in zijn aanvullende nota neergelegd op 12 januari 2023 en naar informatie die hetzij reeds werd aangehaald in de bestreden beslissing (het COI-rapport “Afghanistan. Country focus” van EASO van januari 2022), hetzij reeds eerder had kunnen worden bijgebracht (het rapport “Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS” van 25 april 2022). Verzoeker licht in zijn aanvullende nota voorts niet toe waarom de daarbij gevoegde loonfiches, die betrekking blijken te hebben op respectievelijk de laatste dag van 2018 en verschillende maanden van 2019, niet eerder in de procedure konden worden bijgebracht.

Gelet op voorgaande vaststellingen besluit de Raad dat de door verzoeker op 26 januari 2023 neergelegde aanvullende nota geen nieuwe elementen bevat in de zin van voormeld artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en derhalve overeenkomstig deze bepaling uit de debatten wordt geweerd.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij twee foto's voegt waarop respectievelijk, volgens de inventaris, een dorpsgenoot te zien is die na verblijf in Turkije door de taliban werd vermoord en een persoon wiens haren door de taliban worden afgeknipt omwille van verwestering.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige (derde) verzoek om internationale bescherming vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen te vrezen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban te worden gedood omwille van het werk van zijn vader bij de Afghaanse lokale politie en het feit dat hij zijn vader daarbij zou hebben geholpen. Hij verklaart dat het huis van zijn familie in 2020 tijdens gevechten in zijn voorgehouden herkomstregio Jalrez door de taliban werd afgebrand omdat zijn vader voor de lokale politie werkte. Tevens zou zijn jongere broer A. door de taliban zijn meegenomen en na een week op voorspraak van de dorpsouderen weer zijn vrijgelaten. Vervolgens zou zijn familie verhuisd zijn naar de wijk Koht-e Sangi van de stad Kaboel. Verzoeker legt ter staving van zijn huidig verzoek geen nieuwe documenten neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, ‘verklaring volgend verzoek’, nrs. 13, 16, 18-20).

De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aanbrengt. De adjunct-commissaris motiveert dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw recente verblijf in Jalrez en bijgevolg evenmin aan uw asielselelaas dat zich daar zou hebben afgespeeld in die periode. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

In uw tweede verzoek bleef u echter volhouden dat u in uw eerste verzoek de waarheid had verteld, zonder evenwel enig element aan te brengen dat een nieuw licht wierp op de beoordeling van uw eerste verzoek. Sterker nog, enkele van de bijkomende verklaringen die u in uw tweede verzoek aflegde en die feiten betroffen die tot uw eerste verzoek behoorden, bleken het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen nog te versterken. Zo stelde u dat uw vader in 2018 werd gedood door de taliban omwille van wat u had gedaan (verklaring volgend verzoek, 12 februari 2020, punt 16) terwijl u daar tijdens de terechtzitting bij de RvV op 3 mei 2019 niets over vermeldde (zie arrest nr. 223 810 van 9 juli 2019). Ook verklaarde u dat u sinds 2014 religieus gehuwd was in Jalrez terwijl u voordien ontkend had te zijn gehuwd (zie beslissing 16/10746 Z). Uw algemene geloofwaardigheid werd dan ook nog verder aangetast.

Ook in uw huidig verzoek is er geen enkel element in uw dossier voorhanden dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van uw herkomst van uw vorige verzoeken. U blijft daarentegen simpelweg volharden in het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet door te herhalen dat u vreest door de taliban, die nu de macht hebben in heel Afghanistan, te worden gedood omdat uw vader voor de ALP werkte en omdat u hem bij zijn werk hielp (verklaring volgend verzoek, 12 oktober 2021, punt 19). Hier kan niet voldoende worden beklemtoond dat uit het fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw recente herkomst en verblijfplaatsen, dat werd vastgesteld in uw eerste verzoek en bleef bestaan in uw tweede verzoek, volgde dat geen geloof kon worden gehecht aan dit relaas. Gezien geen geloof werd gehecht aan uw bewering dat u in de periode van de ingeroepen vervolgingsfeiten in Jalrez verbleef, verviel de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten eveneens. Het herhalen dat de taliban u nu na de machtsovername om diezelfde redenen zal vervolgen heeft dus geen enkele toegevoegde waarde.

Waar u heden de blote bewering aanbrengt dat uw familiehuis in Jalrez ergens in 2020 werd afgebrand door de taliban omwille van de activiteiten van uw vader voor de ALP en stelt dat uw jongere broer, A(...), in die periode een week werd vastgehouden door de taliban in Jalrez vooraleer hij werd vrijgelaten (verklaring volgend verzoek, 12 oktober 2021, punten 13, 16), moet worden vastgesteld dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Weliswaar wordt op zich niet betwist dat u in Jalrez zou zijn geboren of daar ooit heeft verbleven. Waar u echter argumenteert dat de familiale woning daar werd afgebrand omwille van het feit dat uw vader bij de ALP was en dat uw broer om die reden ook kortstondig werd vastgehouden door de taliban kan het CGVS slechts vaststellen dat u het door uw gebrek aan medewerking bewust onmogelijk maakt om de geloofwaardigheid daarvan te beoordelen. U blijft deze gebeurtenissen immers kaderen in het ongeloofwaardige asielrelaas waarin u nu al drie verzoeken lang volhardt. Overigens komt het volstrekt ongeloofwaardig over dat u zich, net als u zich gaat aanbieden om uw verklaring volgend verzoek af te leggen, niet eens meer zou kunnen herinneren in welke maand in 2020 deze gebeurtenis plaatsvond. Het is echter uw verantwoordelijkheid als verzoeker om internationale bescherming uw volle medewerking te verlenen aan het vaststellen van de reële situatie. Het is niet aan het CGVS om te speculeren welke elementen van uw relaas ondanks alle onwaarheden hypothetisch nog waar zouden kunnen zijn en op die manier een nieuwe realiteit te construeren. Evenwel kan worden opgemerkt dat zelfs in de loutere hypothese dat deze laatste gebeurtenis waar zou zijn, daaruit niet volgt dat de taliban u zou viseren. Zo zouden de taliban uw broer na korte tijd weer vrijgelaten hebben zodat uit niets blijkt dat zij niet-betrokken familieleden nog zouden viseren.

Hetzelfde geldt voor uw bewering dat uw vader voor de ALP zou hebben gewerkt. Zelfs al zou hieraan geloof gehecht kunnen worden, dan nog kan hieruit geen nood aan internationale bescherming in uw hoofdte worden afgeleid. Zelf heeft u nooit aannemelijk gemaakt dat u bij de beweerdde activiteiten van uw vader betrokken was. U brengt geen enkel ander geloofwaardig element aan dat erop wijst dat u, omwille van het werk dat uw vader jaren geleden zou hebben gedaan, in het vizier van de taliban zou komen.

U haalt geen andere elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming."

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Waar verzoeker benadrukt dat zijn afkomst en identiteit niet ter discussie staan, brengt hij geen nieuwe elementen aan die een ander licht vermogen te werpen op de eerdere vaststelling dat hij in gebreke blijft aannemelijk te maken dat hij tot aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk verbleven heeft in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Zoals door de Raad reeds werd uiteengezet in zijn arrest met nummer 223 810 van 9 juli 2019, kan op basis van verzoekers *taskara* en de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd louter worden aangenomen dat hij geboren is in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak en er ooit heeft gewoond en verbleven, en kan ook niet meer dan dit worden gelezen in de uitspraak van de *protection officer* tijdens het gehoor van 11 juli 2017 *“ik zie dat u de regio kent en ik geloof dat u van daar bent”*.

Voorts wijst verzoeker in zijn verzoekschrift terecht op de machtswissel in Afghanistan. De Raad herinnert er te dezen aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de asielinstanties een beoordeling kunnen maken van de vraag of er elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn derde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend kort na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) gehoord werd op 12 oktober 2021. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige, derde, verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (AD, stuk 6, ‘verklaring volgend verzoek’). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de adjunct-commissaris, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ, in het kader van zijn huidige verzoek, werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds bij de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

De omstandigheid dat hij nadien niet meer werd gehoord op het CGVS heeft verzoeker bovendien niet de gelegenheid ontnomen om in het kader van onderhavig beroep met devolutieve werking in zijn verzoekschrift, dan wel bijkomend in een aanvullende nota of zelfs ter terechtzitting, nieuwe elementen in verband met de machtsovername door de taliban kenbaar te maken en de impact daarvan op zijn persoonlijke nood aan internationale bescherming toe te lichten.

Zo wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van het feit dat hij ‘verwesterd’ zou zijn. Verzoeker voert aan dat hij al voor zijn vertrek naar Europa in 2015 als kleermaker werkte en intussen ruim zes jaar in België leeft, *“waar hij zich volledig kon ontplooien”*.

Om het risico op vervolging omwille van een verblijf in het Westen beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige *“geldende normen”* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties

toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factoregering van de taliban reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort, daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen twintig jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel.

Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de talibanautoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pasjtoe-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de onlineactiviteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door betrokkene aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2015 en naar zijn verblijf in België gedurende inmiddels zeven jaar, en het summier, niet geconcretiseerd betoog dat hij zich hier volledig kon ontplooien, toont verzoeker niet aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan schikt naar de aldaar geldende regels en gedragsnormen zoals vormgegeven door de de-factoregering van de taliban of dat hij in negatieve zin zal opvallen bij de taliban of de gemeenschap. De Raad wijst erop dat verzoeker reeds meerderjarig was op het moment van zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan, waardoor kan worden aangenomen dat hij bij vertrek al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan louter op basis van de duur van verzoekers afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in België niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan waarmee hij wekelijks contact heeft (AD, stuk 6, 'verklaring volgend verzoek', nr. 21). Mede gelet op het feit dat verzoeker op heden geen eerlijk zicht biedt op zijn verblijfplaatsen en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België, kan hij verder niet dienstig verwijzen naar zijn job als kleermaker. Verzoeker licht overigens in het geheel niet toe in welke zin zijn professioneel verleden hem bij terugkeer naar Afghanistan zou blootstellen aan vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering.

De attesten die verzoeker bij zijn op 12 januari 2023 neergelegde aanvullende nota voegt (stukken 5A-7B) getuigen van zijn bereidheid om in België te werken, de Nederlandse taal te leren en zich in te burgeren, doch tonen op zich niet aan dat verzoeker de waarden en normen die gelden binnen de Belgische samenleving geïnternaliseerd heeft derwijze dat ze fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit of morele integriteit en van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij er afstand van neemt. Evenmin blijkt hieruit dat in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen, waardoor hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst de negatieve aandacht zou trekken van de taliban of de gemeenschap. Waar verzoeker in voormelde aanvullende nota aanhaalt dat hij goed Nederlands spreekt, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in het kader van de procedure met betrekking tot huidig volgend verzoek van een tolk Dari bedient.

Verzoeker licht verder niet toe op welke wijze de bij het verzoekschrift gevoegde afdruk van zijn profielpagina en -foto op Facebook zijn vermeende verwestering staakt (stukkenbundel verzoeker, stuk 10). Waar niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden gecontroleerd en ondervraagd door de taliban en dat daarbij ook zijn gsm en Facebookprofiel zal worden doorgelicht, toont verzoeker niet aan dat hij omwille van de informatie die de taliban op die manier over hem kunnen verzamelen door hen als verwesterd zal worden gepercipieerd en vervolgd. Bovendien blijkt uit de hierboven aangehaalde landeninformatie dat de berichten die men op sociale mediaplatforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker toont met zijn profielpagina en -foto niet aan dat hij zich op Facebook kritisch uit ten aanzien van de taliban en om die reden dreigt te worden gevisieerd. Verzoeker toont evenmin aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of zijn volledige Facebookaccount te verwijderen om eventuele problemen die hij zou vrezen te vermijden.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 181 307 van de Raad van 26 januari 2017. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat zijn verblijf in België en afwezigheid uit Afghanistan nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking zou komen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog algemene informatie citeert aangaande de intentie van de taliban om lijfstraffen en de doodstraf toe te passen als deel van het afdwingen van de sharia, benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke met een redelijke mate van waarschijnlijkheid aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zal worden vervolgd of geïdendeerd door de talibanautoriteiten.

Bovenstaande door verzoeker naar voor gebrachte argumentatie kan dus niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk groter maakt.

De foto's die verzoeker heeft bijgebracht middels zijn ter zitting neergelegde aanvullende nota kunnen geen ander licht werpen op voorgaande analyse. Aan deze foto's kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's blijken bovendien geen betrekking te hebben op verzoekers persoon, doch wel op enerzijds een vermeende dorpsgenoot van verzoeker en anderzijds een niet nader geïdentificeerd individu. Dat op de ene foto daadwerkelijk een dorpsgenoot van verzoeker te zien is, kan hieruit niet worden afgeleid, noch dat deze persoon door de taliban zou zijn vermoord na een verblijf in Turkije. In zoverre verzoeker met de andere foto wenst aan te tonen dat de taliban bepaalde "westerse" kapsels niet zouden tolereren, dient te worden herhaald dat verzoeker niet aantoont dat van hem niet mag worden verwacht dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan conformeert aan de door de taliban gehandhaafde gedragsregels. Verzoeker blijft in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer persoonlijk en op gerichte wijze zal worden onderworpen aan regels en beperkingen die dermate ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn etnische origine als Tadzjiek, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat de taliban sedert hun machtsovername in Afghanistan op 15 augustus 2021 zouden zijn overgegaan tot een veralgemeende vervolging van Tadzjiken. Verzoeker dient dan ook concreet aan te tonen dat hij omwille van zijn etnische origine als Tadzjiek nood zou hebben aan internationale bescherming, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Noch in zijn verklaring volgend verzoek, noch in zijn verzoekschrift of aanvullende nota's brengt verzoeker enige concreet, individueel element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn etnische origine dreigt te worden geïdendeerd. Met de door hem in zijn verzoekschrift aangehaalde berichtgeving van maart 2022 over zogenaamde razzia's door de taliban op zoek naar opstandige elementen waarbij vooral etnische minderheden, waaronder Tadzjiken, worden geïdendeerd (stukken 4 en 5) toont verzoeker niet aan dat hij, die geen concrete geloofwaardige elementen aandraagt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij reeds voor zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve aandacht van de taliban stond of bij terugkeer zal staan, aan een dergelijke behandeling dreigt te worden onderworpen. Nu verzoeker in gebreke blijft aannemelijk te maken dat hij zal worden geïdendeerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn, kan de machtsovername door de taliban niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt omwille van deze origine.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bijvoorbeeld EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalie waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalie. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en

Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal drie miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van Afghaanse de-facto-overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN-Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om vijf miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de zeven miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige

operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, tien arrestaties en dertig incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan zeventig werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en drie door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in

het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niets anders denken.

Aldus brengt verzoeker geen nieuwe feiten of elementen bij, en deze kunnen evenmin in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier worden ontwaard, die ertoe nopen te oordelen dat hij omwille van de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan een aanzienlijk grotere kans maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet dan op het moment van de beslissing inzake zijn vorige verzoeken om internationale bescherming.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers

van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Maidan Wardak, verzoekers voorgehouden herkomstregio, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan twee incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een arrestatie van twee voormalige soldaten (*violence against civilians*) en de ontploffing van een landmijn waarbij minstens zeven burgers gewond raakten (*explosion/remote violence*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern

ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn beweerde regio van herkomst, *in casu* de provincie Maidan Wardak, waartoe hij in gebreke blijft.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet correct of actueel zou zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofdte van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien

op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Het weze herhaald dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal c.q. de adjunct-commissaris luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift niet concreet toe op welke manier het feit dat hij niet opnieuw werd gehoord op het CGVS zijn rechten heeft geschonden of welke concrete, belangwekkende elementen hij hierdoor niet zou hebben kunnen vermelden en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. In zijn op 12 januari 2023 neergelegde aanvullende nota betoogt verzoeker dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben indien hij wel was gehoord en licht hij toe dat hij Afghanistan reeds in 2015 verliet, intussen al zeven jaar in België verblijft en de waarden en normen van de Belgische samenleving heeft overgenomen. Verzoeker heeft deze elementen evenwel niet aangehaald bij het indienen van zijn huidig volgend verzoek en kan het CGVS dan ook niet ten kwade duiden hem hierover niet te hebben gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud. Verzoeker heeft verder nagelaten zijn volgend verzoek aan te vullen of te wijzigen door voormelde elementen onder de aandacht van de asielinstanties te brengen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst verzoeker erop dat huidig verzoek reeds zijn derde verzoek om internationale bescherming betreft, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker reeds enigszins vertrouwd is met de procedure om internationale bescherming en kennis heeft van het gegeven dat hij alle elementen die relevant zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk dient aan te brengen. Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker hoe dan ook de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Waar verzoeker “*ondergeschikt*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT